Divendres 5 de Pasqua

Text de l'Evangeli (*Jn* 15,12-17): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Aquest és el meu manament: que us estimeu el uns als altres, com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que aquest de donar la pròpia vida pels seus amics (...)».

Caritat: l'ètica de Déu

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui contemplem Jesucrist donant les darreres "instruccions" als Apòstols, poc abans de la seva "partença". L'ensenyança i el mandat són clars: hem d'estimar-nos com Ell mateix ens ha estimat. Fins a quin punt? Fins a la mort, bo i lliurant-t'ho tot pels germans: així és l'amor de caritat.

La caritat seria com l'«ètica divina», l'amor a l'estil diví. Per a nosaltres és una "novetat". Abans del Crist ja existien diversos sistemes ètics (l'ètica aristotèlica...) i jurídics (el Dret Romà...). Déu, però, va més enllà: ens destina a estimar tal com les Persones Divines —Pare, Fill i Esperit Sant— s'estimen i ens estimen. Un amor que —sens anul·lar-los— fita molt més enllà del que és útil i del que és plaent: és la recerca del bé i la perfecció de l'altre.

—Jesús, Vós sou Déu i us heu fet Home "per a mi". Ensenyeu-me a estimar fins a "existir per als altres", fins a poder dir al meu germà: sóc feliç perquè et faig feliç.